

Na Pažutu ráno

pavel exner

<https://www.tak-co-knihy.com>

© 2025 Pavel Exner

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7568-983-2

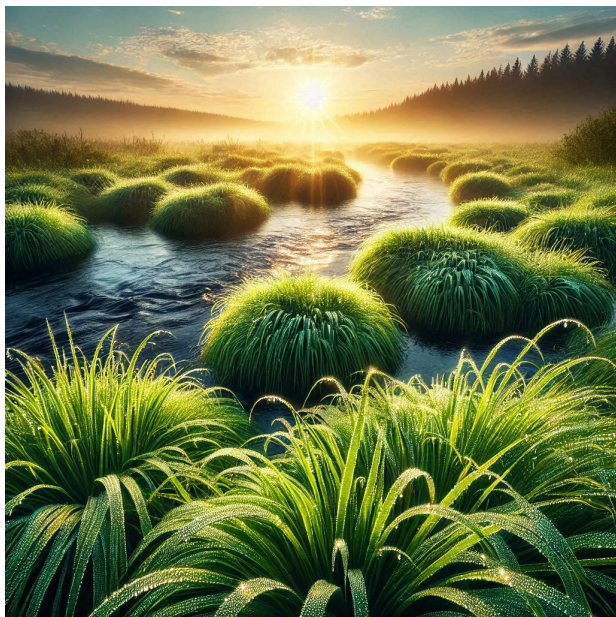
Na Pažutu ráno

pavel exner

<https://www.tak-co-knihy.com>

Na Pažutu ráno

Život na Pažutu se budí s prvním ranním paprskem. Nejdřív se vzbudí Kykyřice a zvesela zakokrlíká:

„Ky ky ru ků.“

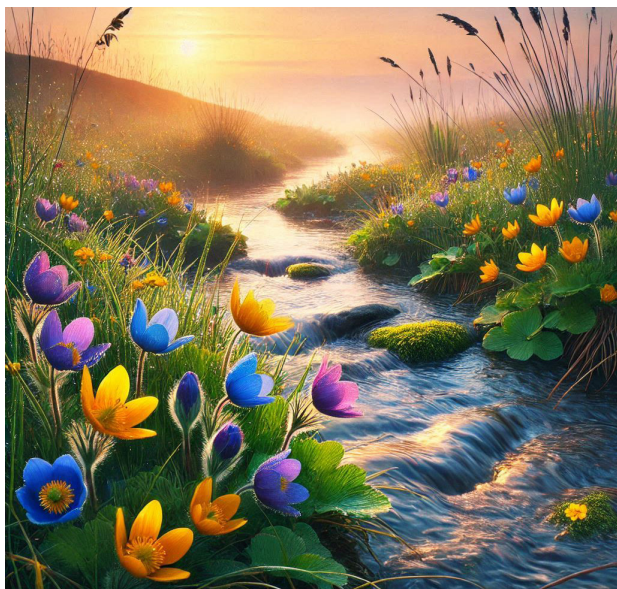
„Ách, to je krásný den!“ protahuje se rozkošnicky Ruchája a klepe na boudu Kukamýždovi Leofášovi.

„Pane Kukamýžd', jsou doma?“

„A kde by asi tak byli?“ vystrkuje mrzutě tykadla Leofáš a opatrně zkouší, zda je venku ještě zima.

„Brý den,“ zavrčí pak, jest' totiž slušně vychován, ač někdy se to pozná jen stěží.

„Neštěstí! Neštěstí!“ od potoka Protoka sem běží Pampekuna, mává rukama a řve, „neštěstí! Němavka se topí! Němavka spadla do Protoka! Pomozte!“

„Cože? Cože?“ Všichni jsou rázem na nohou. Němavka je nemehlo, to každý ví. Sama se určitě utopí. Všichni honem k Protoku!

A už ji vidí, plácá sebou vprostřed potoka, hlava jí každou chvíli pod hladinou zmizí.

„Chtěla si natrhat druhosenky a při tom slítla do vody,“ vysvětluje ostatním Pampekuna.

„Je to pako,“ mávl rukou Pakostoj a leh.

„Ale pomoci jí musíme,“ přesvědčovala ostatní Pampekuna.

„Tak zavolejte Rozlodku,“ radí Pakostoj, „ta už si s ní vyradí.“ Jenže Rozlodka není zrovna k nalezení. Na celém Pažutu nikdo o ní neví.

„Běda! Běda! Vše je ztraceno! Vše je ztraceno!“ lomí zhrouceně rukama Pampekuna. A co víc! Na protějším břehu se objevili Ledjed a Tygrpard, a už si brousí zuby na Němavku.

„Hurá! Hurá! Němavka je naše! Oběd bude!“ a tancují na břehu. Ale jak chtějí Němavku dostat? A už je to jasné. Přemluvili toho hrozného paještěra Skokodýla a ten už se chystá hupsnout do vody.

„Pomóc!“ řvou obyvatelé Pažutu, ale nikdo neví, co dělat. Když vtom přichází starý jenerál Petrkárek Minerál a v tu ránu povely jen lítají.

„Ty sem! Ty tam! Ty tu! Ty to! Totiž chci říct přines.“

„Ale co?“ nechápe Pampekuna, co má donést.

„No přece pepažel, troubo!“ rozčiluje se Petrkárek Minerál. Ale už se to nese. Veliká bílá pepažel, listy jako plachty, a už je spuštěna na vodu, námořníci na palubě, Pakostoj všem salutuje a už se pluje.

Ale rychle! Rychle! Skokodýl už je ve vodě. Už je skoro u chudáka Němavky. Už, už ji chytne, Vzlykava křičí, ostatní si zakrývají oči, když vtom... Kde se vzala, tu se vzala, Nohatnice! Obří samice připlula jako mrak drak a vrak a řve.

„Jedeš!“ a Skokodýl se zděšeně vyděsí a skokem letí děsivou rychlostí kamsi k ďasu.

„Je po obědě,“ mrzutě vrčí Tygrpard a odchází. Za ním smutně plouží svou mlsnou hubu Ledjed.

Vrkač na Pažutu králem (však bohužel jen málem)

Jednou příběh Chytrník a na celé kolo okolo řve: „Tak oni už ho také mají, jen my jsme sto let za opicema!“

„Co vrníš,“ okřikl ho Kukamýžd', „a co že mají a kdo že má?“

„No sousedi že přece krále mají, jen my nemáme,“ vzlyká Chytrník.

„Je to tak,“ přitakává jenerál Petrkárek Minerál, „opravdu je pravda, že krále mají.“

„Koho tají?“ nechápe Maromuška.

„Nikoho netají. Ti za kopcem totiž prý nějakého krále mají,“ znechuceně vysvětluje Pakostoj věc Maromušce, jakož i všem vůkol okolo vyjevencům.

„A k čemu že to je, ten král?“ chce znát

dopodrobna Zelenín. Ale nikdo na něj nijak nedbá.

„Chceme krále!“ říčí všichni stejnou řečí (kromě Němavky ovšem, která si pro sebe jen tak tichoulince mečí).

„Volme krá krá krále!“ navrhuje Kykyřice v tu ránu.

„Krá krá krále,“ přitakává jí Nakrk s trakařem a strká si nevychovaně hned kus korku do krku.

„Kdo ale bude králem?“ chtěla vědět Maromuška.

„Nejlíp krá krá kráká Kykyřice, proti tomu nemůžete nic mít,“ křičí Vrkač, který si myslel, že král má něco společného s krákáním.

„Krá já krá králem?“ diví se Kykyřice, „a proč ne Vrkač?“

„Proč ne Vrkač?!“ řve divous Vrkače brácha Mrkač.

„Vrkač králem! Vrkač králem!“ řičí vůkol vyjevenci, náhle nadšení tou vidinou.

„Od teď jsi král, Vaše Zveličenstvo,“ povídá slavnostně Chytrník a podává Vrkačovi žezlo z černého železa.

„Pfůůůů,“ nafoukne se Vrkač, až málem praskne. Ale nepraskne, neboť kde se vzal, tu se vzal, přihnal se Ledjed a železné Vrkačovo královské žezlo slupl jako malinu, div s ním nepolkl i Vrkače. Všichni vůkol naštvanci za pádícím Ledjedem pak naštvane hrozili, ale nikdo se z místa nehnul, neb kdo by se za tím obrem přece honil? A protože bez žezla nemůže být žádný král, tím méně pak

nafoukanec Vrkač, zůstal Pažut od té doby
bez krále.

